

РЕШЕНИЕ

№ 314

гр. Плевен , 04.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в публично заседание на шести април, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Дияна А. Николова

като разгледа докладваното от Дияна А. Николова Гражданско дело № 20204430104015 по описа за 2020 година

за да се произнесе взе предвид следното :

Делото е образувано въз основа на депозирана искова молба от М. Д. Ц., ЕГН *****, **, чрез адвокат *** от АК-Плевен, съд. адрес за призоваване - **, против ОД на МВР-Плевен, **, на основание чл.181, ал.1 предл. 2 от ЗМВР, в която се твърди следното : ищцата е служител на Министерство на вътрешните работи. Със Заповед №8121к- 835/02.02.2017г. на Министъра на вътрешните работи е назначена на длъжност „***/ОД МВР-Плевен/ в отдел “****“ към дирекция “Пресцентър и връзки с обществеността“ при Министерство на вътрешните работи. На тази длъжност е назначена, считано от 01.02.2017г. От назначаването ѝ до момента на подаване на исковата молба заема длъжност на държавен служител в МВР/ „****“ към отдел “****“ при Дирекция “Пресцентър и връзки с обществеността при Министерство на вътрешните работи, с месторабота ОД МВР -Плевен / и счита, че има право да получава ежемесечно левовата равностойност за неосигурена храна, на основание чл.181 ал.1 от ЗМВР.

Моли съда да се произнесе на основание чл.17 ал.2 ГПК

инцидентно по законосъобразността на чл.1 от Наредба №8121з-773/01.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата ѝ равностойност на служителите на МВР. Счита, че Наредбата противоречи на чл. 181, ал. 5, вр. с ал. 1 ЗМВР, поради което е нищожна. Трудовата си дейност осъществява в ОД на МВР - Плевен със статут на държавен служител по смисъла на чл.142 ал.1 т.2 ЗМВР. В процесния период /17.08.2017г. - 01.08.2020г. / изпълнявала служебното си правоотношение, като отсъствала от работа само при ползване на платен годишен отпуск.

Твърди, че статутът на служителите по чл. 142, ал.1, т. 2 ЗМВР не се определя само от Закона за държавния служител, приложим е по аналогия и ЗМВР.

Излага, че в разпоредбата на чл.142, ал.4 ЗМВР е посочено, че статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 се урежда със ЗДС, но тази разпоредба следва да се тълкува във връзка с чл.1 ЗМВР, определяща предметния обхват на закона, и гласи, че ЗМВР урежда принципите, функциите, дейностите, управлението и устройството на МВР и статута на служителите в него. Оттук и Закона за ДС е приложим относно статута на държавните служители по чл.142, ал.1, т.2 ЗМВР само и единствено при липсата на изрично специално правило в ЗМВР, което би дерогирало общия закон. ЗДС се прилага доколкото в специалния ЗМВР не са предвидени изключения, касаещи статута на лицето, заемащо служебно правоотношение. Изключването изцяло на статута на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т.2 ЗМВР от приложното поле на ЗМВР би противоречало на основните принципи на управление на държавната служба в МВР, посочени в чл. 141 ЗМВР. С оглед горното обстоятелството следва да се постави въпроса ,следва ли се храна или левовата ѝ равностойност на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР? В тази връзка счита, че разпоредбата на чл. 181 ал.1 ЗМВР не съдържа ограничение относно служителите от системата на МВР, на които следва да се осигури храна или левовата ѝ равностойност. Съгласно чл.181 ЗМВР на служителите на МВР се осигурява храна или левовата ѝ равностойност - т. е. на всички служители на МВР.

С Наредба № 8121з-773 от 1.07.2015 г. на Министъра на вътрешните работи са определени условията и реда за осигуряване на храна

или левовата ѝ равностойност на служителите на Министерството на вътрешните работи. В чл. 1 от същата е посочено, че с нея се определят условията и редът за осигуряване на храна или левовата ѝ равностойност на служителите на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 и 3 ЗМВР и по § 86 от преходните и заключителните разпоредби на ЗИД на ЗМВР. Законът обаче не делегира на министъра на вътрешните работи да определя кои лица следва да получават храна или парична равностойност, а единствено възлага с подзаконов нормативен акт да се определят условията и редът за предоставяне на сумите и доволствията по чл. 181, ал. 1-3 ЗМВР /ал. 4 на чл. 181 ЗМВР/. В този смисъл за определяне кои лица имат право на безплатна храна или левова равностойност следва да изходи единствено и само от ЗМВР.

Освен буквалното и граматическо тълкуване на чл.181, ал.1 ЗМВР би следвало да се вземат предвид и принципите на управление на държавната служба в МВР и най-вече тези за забрана за дискриминация и обективност. В противен случай това ще постави дългогодишни държавни служители от системата на МВР в неравностойно положение спрямо другите служители, които са назначени по трудово правоотношение, респ. - по служебно правоотношение по ЗМВР. Така, възможно е сходни длъжности да се заемат, както по трудово правоотношение, така и по служебно по чл.142, ал.1, т.2 ЗМВР. Не би отговаряло на принципите и духа на закона тълкуване, при което за сходни длъжности на лицата по трудови правоотношения, се осигурява храна или изплаща левова равностойност, а на тези по служебно правоотношение по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР - не. Още повече според § 69 от ПЗР на ЗМВР (в сила от 1.02.2017 г.) служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага § 86 от ЗИД на ЗМВР, и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от Медицинския институт на Министерството на вътрешните работи и на тези по §70, ал. 1, т.1, се преобразуват в служебни правоотношения по Закона за държавния служител, считано от датата на влизане в сила на този закон. На тези служители, на които по силата на закона правоотношенията се преобразуват на служебни такива по ЗМВР, също се дължи левова равностойност на храната по чл.181 ал.1 ЗМВР - така, изрично § 69, ал. 6 от ПЗР на ЗМВР.

Следователно ЗМВР изрично урежда, че в хипотези на преобразуване по силата на закона на правоотношенията със служителите в такива по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР се дължи легова равностойност за неосигурена храна. Същото следва да бъде и разрешението при сключването на служебно правоотношение по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР след проведен конкурс, предвид разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР и справедливото и равно третиране на работниците и служителите в системата на ЗМВР. Ето защо счита, че в качеството ѝ на служител по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР ѝ се дължи храна или леговата ѝ равностойност.

В процесния период / 17.08.2017г. - 01.08.2020г./ ответникът - МВР не ѝ е предоставил храна и не ѝ е изплащал леговата ѝ равностойност.

Нормативно въпросът за храната в МВР е уреден с Наредба № 81213-773 от 1.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или леговата ѝ равностойност на служителите на Министерството на вътрешните работи, Заповед №81213-37/19.01.2016 г. на министъра на вътрешните работи, Заповед № 81213-58/09.01.2017 г. на министъра на вътрешните работи и Заповед № 81213-44/16.01.2018г. на министъра на вътрешните работи, но тези нормативни актове касаят единствено служителите на МВР по чл.142, ал.1, т.1 и 3 и ал. 3 от ЗМВР. В тази връзка счита, че ѝ се дължи леговата равностойност за неосигурена храна и на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР.

Предвид липсата на правна уредба относно нейния размер, следва по аналогия съответно приложение да намерят именно правилата на посочените подзаконовни нормативни актове.

Ето защо и на основание чл.4 от Наредбата № 81213-773 от 01.07.2015 г. във връзка със заповедите на министъра на вътрешните работи за процесния период счита, че ѝ се дължи ежемесечно легова равностойност за неосигурена храна в размер на 120лв. или претендираното и дължимо обезщетение за неосигурена храна за периода от 17.08.2017г. до 01.08.2020г. е в общ размер - 4260 лева.

Отделно от това претендира и мораторна лихва върху всяка сума, която не ѝ е изплатена с месечното трудово възнаграждение, което се

изплаща от 21 - во до 23 - то число на всеки календарен месец. В тази връзка счита, че ѝ се дължи и мораторна лихва.

С оглед разпоредбата на чл.108, ал.2 от ГПК искиве срещу държавата и държавни учреждения, включително поделения се предявяват пред съда, в чийто район е възникнало правоотношението, от което произтича спорът. Касае се за трудово дело и мястото ми на работа е ***. В тази връзка счита, че искът е правилно предявен пред настоящия съд.

Съдът е сезиран с искане да постанови решение, с което да осъди ответната страна да заплати на ищцата сумите, както следва:

- На основание чл.181,ал.1 предл. 2 от ЗМВР сумата 4260лв., представляваща неизплатена левова равностойност за неосигурена храна за периода 17.08.2017г до 01.08.2020г, по 120лв.месечно,през което време се е намирала в служебно правоотношение с Министерство на вътрешните работи, ведно със законната лихва върху цялата сума, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата;
- На основание чл.86 от ЗЗД, сумата от 670лв., представляваща мораторна лихва, изчислена върху всяка дължима месечна сума от 120лв . с натрупване за 36 месеца , за периода от 23.08.2017г. до датата на исковата молба.

Претендира разноски по делото.

В срока по чл.131 от ГПК е депозиран писмен отговор от ответната страна - Областна дирекция на МВР - Плевен, БУЛСТАТ *** представлявана от директора старши комисар ***, адрес: гр. Плевен, ***, с който исковите се оспорват и се твърди следното : уточнява се, че съгласно заповед №8121К-835/02.02.2017 г. на министъра на вътрешните работи, заеманата длъжност на ищеца е *** (ОДМВР-Плевен) в Дирекция „Пресцентър и връзки е обществеността“ - МВР, която не е по щата на Областна дирекция на МВР - Плевен, а само ѝ е определено местоизпълнение на служебните задължения в ОД на МВР - Плевен, орган по назначаване на ищеца е министърът на вътрешните работи, който е и органът, определящ нейното възнаграждение, поради което се заявява, че Областна дирекция на

МВР - Плевен не следва да бъде ответник по настоящето дело. Това възражение е неоснователно, т.к. в тази връзка исковата молба е била оставена без движение и ищцата е уточнил конкретния ответник в процеса, който съдът приема, че е именно ОД на МВР-Плевен.

Не се оспорва обстоятелството, че за процесния период, както и до настоящия момент, ищцата е служебно правоотношение с МВР, макар да не е в служебно правоотношение с ОД на МВР - Плевен. Ищцата е със статут на държавен служител. От наличната финансова информация в ОД на МВР - Плевен за ищеца, на която в областната дирекция се изплаща превежданата от МВР заплата, за процесните периоди не е изплащана левовата равностойност на неосигурената храна, тъй като тя няма такова право и подобно изплащане не се дължи по закон. Ищцата е от категорията служители на МВР, на които не се полага левовата равностойност на неосигурената храна.

Излага се, че в исковата молба се твърди, че ищцата е държавен служител по смисъла на чл.142, ал.1 т.2 ЗМВР. В това му качество смята, че му се дължи храна или левовата ѝ равностойност на основание чл. 181, ал. 1 ЗМВР. Изводът се обосновава със съждението, че чл. 181, ал. 1 от закона визира служителите на МВР, без изключения и уточнения, а чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР указва изрично, че служители на МВР са и държавните служители.

Съгласно чл. 181, ал. 4 ЗМВР, размерът на сумите и доволствията по ал. 1 - 3 се определя ежегодно със заповед на министъра на вътрешните работи. Изтъква се, че разпоредбата не дава право на министъра на свободна преценка кои служители на МВР да получават храна или левовата ѝ равностойност.

Съгласно разпоредбата на чл.1 от ЗМВР, с този закон се урежда статутът на служителите в МВР. В чл. 142, ал. 2 ЗМВР се въвежда уточнение, че ЗМВР като специален закон урежда статута на служителите в МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 от закона, а ал. 4 на чл. 142 ЗМВР указва, че статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от закона се урежда със ЗДСл.

В чл. 142, ал. 1, т. 1 - 3 ЗМВР законодателят ясно разграничава три групи служители на МВР, като в ал. 2 и ал. 4 на същия текст се въвежда и

съответната различна нормативна регламентация на статута на служителите на МВР според критерия в коя група служители на МВР по ал. 1 на чл. 142 от закона е служителът. Ищцата е служител на МВР със статут на държавен служител по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, за който се прилага ЗДСл. - арг. от чл. 142, ал. 4 ЗМВР. По това спор не съществува. В рамките на процесния период - 17.08.2017 г. - 01.08.2020 г. статутът на ищеца се е уреждал от ЗДСл., с изключение на разпоредбите на чл. 8, 10, 14 и 356 ЗДСл. Право на левовата равностойност на храна имат само държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и т. 3 ЗМВР, както и лицата по чл. 142, ал. 3 ЗМВР, като размерът на вземането се определя със заповед на министъра на вътрешните работи. На всички служители на МВР, посочени в чл. 142, ал. 1 и 3 ЗМВР, които извършват дейности, свързани със специфичен характер на труда, за което се полага безплатна храна, се осигурява левовата й равностойност. Ищцата не попада в тази категория служители, тъй като не извършва дейност със специфичен характер, поради което вземане на това основание той няма.

Със заповед №8121К-835/02.02.2017г. на министъра на вътрешните работи, на основание чл. 9 ЗДСл. и § 69 ПЗР ЗИДЗМВР (в сила от 01.02.2017 г. - ДВ, бр. 81 от 2016 г.) ищцата М. Д. Ц. е назначена на длъжност по чл.142, ал. 1, т. 2 от Закона за МВР - *** (ОДМВР-Плевен) в Дирекция „Пресцентър и връзки с обществеността“ - МВР. Като основание за издаване на заповедта са посочени разпоредбите на чл. 9 ЗДСл. и § 69 ПЗР ЗИДЗМВР, т.е. служебното правоотношение е възникнало по силата на ЗДСл. Съгласно императивната норма на чл. 142, ал. 4 статутът на тези служители се урежда единствено от ЗДСл. (за разлика от чл. 142, ал. 5 ЗМВР, който текст предвижда приложение на КТ и на ЗМВР) В ЗДСл. не съществува право на държавния служител да получава левовата равностойност на храната и поради това на ищеца не са изплащани сумите по чл.181, ал.1 ЗМВР за претендраните в исковата молба периоди.

Разпоредбата на чл.1 от ЗДСл. предвижда, че със закона се уреждат възникването, съдържанието и прекратяването на служебните правоотношения между държавата и държавния служител при и по повод изпълнението на държавната служба, доколкото друго не е предвидено в специален закон.

ЗДСл. е общ закон, а ЗМВР е специален закон. Това е отношението между двата закона, ако като за критерий се ползва самия нормативен акт. ЗДСл. урежда статута на всички държавни служители, а ЗМВР регламентира този на служителите на МВР. Ако се анализират разпоредбите относно статута на служителите по общия и специалния закон, ще се открият други отношения между общи и специални разпоредби в двата закона, а не отношения на общ към специален между два еднакви по ранг нормативни акта. В самия специален закон обаче могат да съществуват разпоредби, които изключват общите му правила - специалните правила в един закон изключват общите му правила. Тези хипотези не са изключение от общото правило, че специалният закон дерогира общия като нормативен акт с еднаква сила. Те са отношения между нормативни текстове от друг ред, макар да са с еднаква юридическа сила — в случая разпоредби на един специален закон една към друга. Между самите разпоредби на специалния закон също могат да се видят отношения на общи към специални разпоредби. Правилото „общ - специален закон едва ли е с валидност единствено на ниво нормативен акт с идентична правна сила. То е приложимо и по отношение на разпоредбите на един нормативен акт, който може да е със статут на специален закон. Такава разпоредба е чл. 142, ал. 4 ЗМВР. Тя еднозначно препраща относно статута на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 от закона към общия закон — ЗДСл. Специалният закон в случая въвежда изрична разпоредба, която изключва общото му приложение по определен въпрос и препраща към общия закон, който е приложим. На практика се стига до изключение на изключението, което препраща към общото правило, което (макар недобра юридическа техника) не е невъзможно.

Аргумент за приложимостта на ЗДСл. за служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР може да се изведе и от разпоредбата на чл. 142, ал. 5 ЗМВР, която предвижда едновременно приложение на КТ и на ЗМВР към служителите по чл. 142, ал. 1, т. 3 ЗМВР, уреждайки по този начин статута им. Законодателят е предвидил изрично специално правило за прилагане на два закона, което в случая със служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР не е направил. Твърди се, че за статута на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР следва да се приложи само ЗДСл., което изрично е постановено с разпоредба на специалния закон.

Член 181 ал. 1 ЗМВР (общо правило в специален закон) не въвежда

разграничението, което прави чл.142, ал.1 от закона. Текстът дава регламентация общо за служители на МВР, без да ги разграничава. Нормата на чл.181, ал.1 ЗМВР е променена през 2015 г., като промяната не е в същността на уредбата и е несъществена с оглед казуса. С промяната на чл.142 ЗМВР от същата година законодателят прави съществени промени в регламентацията на категориите служители на МВР и в техния статут, т.е. промяната е в същността на уредбата и поради това може да се приеме за съществена. Поради това че нормата, която се извлича от разпоредбата на чл.181, ал.1 от ЗМВР, уреждаща част от статута на служителите на МВР, не е различна от тази, която е преди промяната от 2015 г., може да се направи извод, че тя е по-стара разпоредба от нормите, извлечени от чл. 142 ЗМВР. И двете правила уреждат статута на служителите на МВР.

Правото на храна или левовата ѝ равностойност (чл. 181, ал. 1 ЗМВР) е част от статута на служителите на МВР, уреден с общи правила на закона. Статутът на служителите в МВР обаче е съществено променен и е уреден със специални правила, които изключват общите правила на специалния закон (ЗМВР). Тъй като промените в категориите служители и уреждането на статута им са съществени и на практика се променя същността на уредбата, може да се направи извод, че тези норми са специални и по-нови от разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР, която е по-стара и е обща норма. Отношението между разпоредбите на чл. 181, ал. 1 ЗМВР и чл.142, ал.1, т.2 ЗМВР вр. с чл.142, ал.4 ЗМВР следва да се преценява юридически като отношение между общ към специален закон, от една страна, а от друга страна, като стар към нов закон. Правилото е, че новият закон дерогира стария, а специалните правила от един специален закон винаги дерогират общите му правила, освен ако изрично не е разпоредено друго.

Заявява се, че чл.181 ал.1 ЗМВР е неприложима разпоредба относно статута на служителите по чл.142, ал.1, т.2 ЗМВР. Правото на храна или левовата ѝ равностойност по чл.181, ал.1 от закона (като част от регламентацията на статута на служителите в министерството) следва да се смята за мълчаливо отменено с изрична разпоредба на новия закон - арг. от чл. 11, ал. 3 ЗНА. Налага се корективно тълкуване на разпоредбата на чл.181, ал.1 ЗМВР след промените в чл.142 ЗМВР.

Не е налице колизия с принципите на управление на държавната служба в МВР, нито се установяват основания за нарушаване на забрана за дискриминация или нарушение на обективността, схващана като еднакво приложение на закона спрямо всички лица, за които той се отнася.

Определянето на статута на ищеца не противоречи на принципите на ЗМВР, посочени изчерпателно в чл.3 от закона. Не се откриват и признаци на пряка или непряка дискриминация, определени в чл. 4 ЗЗДискр. Не е налице противоречие с разпоредбата на чл. 14 ЗЗДискр., за да се приеме, че за еднакъв или равностоен труд е определено различно възнаграждение, включително изплащано в натура (храна) или равностойността ѝ. За пълнота следва да се добави, че статутите обикновено се уреждат със закон. При промяната на статут не се допуска ретроактивно действие, освен по изрично предвидено изключение в закона. Статутите често уреждат изключителни непрехвърлими и често ненаследими права с оглед личността на лицата, ползващи съответния статут. Логиката е, че възникнали (макар и неупражнени), но непогасени права в патримониума на едно лице, ползващо статута, не могат да се отменят с обратна сила — лишаване от права, дадени със закон. Разпоредбата на чл. 142 ЗМВР не е с обратен ефект. Тя урежда занапред статута на служителите на МВР, с оглед на което храна или левовата ѝ равностойност на служителите на МВР по чл.142, ал.1, т.2 от закона не се полага. Предявените искове – главен и акцесорен – са неоснователни. При отхвърляне на исковете на ищеца не следва да се присъждат разноски.

Претендират се разноски по делото.

Във вр. с искането за назначаване на съдебно-счетоводна експертиза се заявява, че не е налице спор относно фактите, които ищцата твърди, а именно : че храна или левовата ѝ равностойност не е предоставяна за процесния период от 17.08.2017 г. - 01.08.2020 г. В тази връзка и с оглед поставената първа задача по експертизата се заявява, че не са необходими специални знания от областта на счетоводството, т.к. нормативно установено е, че министърът на вътрешните работи със свои заповеди ежегодно е определял левовата равностойност на неосигурената храна, която през 2017 г., 2018 г., 2019 г. и 2020 г. е в размер на 120 лева на месец, т.е. през целия процесен период. Не се прави възражение за поставяне на задача под №3 към

ВЛ.

В о.с.з. ищцата се явява лично и се представлява от *** , която поддържа иска и навежда доводи в о.с.з. и в представена по делото писмена защита.

В о.с.з. ответната страна, редовно призована , не се представлява. Не е ангажирано становище.

Съдът, като взе предвид доказателствата по делото, доводите на страните и разпоредбите на закона, приема за установено следното от фактическа и правна страна :

Безспорно по делото е, че през процесния период от 17.08.2017год. до 01.08.2020год. ищцата е заемала длъжността „***“/ОД МВР-Плевен/ в отдел “***“ към дирекция “Пресцентър и връзки с обществеността“ при Министерство на вътрешните работи.

Спорен въпрос по делото е има ли право ищцата да получи левовата равностойност на храна, размера на която е определен в заповеди на министъра на вътрешните работи.

Предявеният иск е допустим, а по същество - основателен и доказан и следва да бъде уважен.

Действащият през релевантния период закон за МВР е обнародван на 27.06.2014 год. /бр.53 на ДВ/ и е влязъл в сила в тридневен срок след обнародването му. Разпоредбата на чл.1 от ЗМВР, определяща предметния обхват на закона регламентира, че ЗМВР урежда принципите, функциите, дейностите, управлението и устройството на МВР и статута на служителите в него. Като обща, нормата предполага тълкуване на останалите текстове в закона с и във взаимовръзка с нея. Съгласно §5 ал.1 от ПЗР на ЗМВР служебните правоотношения на държавните служители в МВР не се прекратяват, а се преобразуват, считано от датата на влизане в сила на закона, като държавните служители се назначават на длъжностите, които заемат към момента на преобразуване на правоотношенията. В закона са очертани две групи служители: държавни служители, чиито статут се урежда от ЗМВР и

лица, работещи по трудовото правоотношение, чиито статут се урежда от КТ /чл. 142 от ЗМВР в редакцията му от 27. 06. 2014 год./. В началото на 2015 год. със ЗИДЗМВР /обн. в ДВ бр. 14 от 20. 02. 2015 год., в сила от 01.04.2015 год./ разпоредбата на чл.142 от ЗМВР е изменена, като с нея са създадени три категории служители в системата на МВР: държавни служители- полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението, чиито статут се урежда от ЗМВР; държавни служители, чиито статут се урежда от ЗДС, и лица, работещи по трудово правоотношение, чийто статут се урежда от КТ и ЗМВР. С ПЗР на ЗИДЗМВР е предвидено, че служебните правоотношения на държавните служители се преобразуват в служебни правоотношения на държавни служители /§ 84 ал.1/, като разпоредбите на ЗДС се прилагат за държавните служители по чл. 142 ал.1 т.2, чието служебно правоотношение е възникнало след 1 април 2015 год. /§ 85/. За държавните служители в МВР, заемащи длъжности за държавни служители по чл.142 ал.1 т.2, чиито служебни правоотношения не са прекратени към 1 април 2015 год., се прилагат разпоредбите на действащото законодателство за държавните служители по чл. 142 ал.1 т.1 до прекратяване на служебните им правоотношения /§86/. С последващо изменение на ЗМВР /изменението е обнародвано в бр.81 на ДВ от 14.10.2016 год./ служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага §86 от ЗИДЗМВР (ДВ, бр.14 от 2015 год.) и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от Медицинския институт на Министерството на вътрешните работи и на тези по §70 ал.1 т.1, се преобразуват в служебни правоотношения по Закона за държавния служител, считано от датата на влизане в сила на този закон /§ 69 ал. 1/. ЗИДЗМВР е влязъл в сила на 01.01.2017 год. /§ 102/. От датата на влизането му в сила на измененията /01. 01. 2017 год. / статутът на държавите служители в МВР /тези по чл. 142 ал. 1 т.2 от ЗМВР/ се урежда изцяло от ЗДС, изключая разпоредбите на чл. 8, 10, 14 и 35б /§ 69 ал. 7 от ЗИДЗМВР, обн. в бр. 81 от 14. 10. 2016 год./. С измененията на ЗМВР /обн. в ДВ. бр. 60 от 07. 07. 2020 год./ е предвидено, че статутът на държавните служители по чл. 142 ал. 1 т. 2 ще се урежда със ЗДС и с чл. 56, чл. 151, ал. 1 и 7, чл. 156, ал. 4, чл. 181, ал. 3, чл. 185, ал. 1, чл. 186а, чл. 190, ал. 2, чл. 191 и 233 от ЗМВР /§ 32 т. 2 от ЗИДЗМВР/. Изложената по- горе хронология на законодателните промени не

води до извод служителите по чл.142 ал. 1 т. 2 от ЗМВР да са лишени от правото на храна или нейната левова равностойност. Напротив, това право принадлежи на всички служители на МВР, съгласно разпоредбата на чл. 181 ал. 1 от ЗМВР. Разпоредбата на чл.142, ал. 4 от ЗМВР, регламентираща, че статутът на държавните служители по чл. 142 ал. 1 т. 2 се урежда със ЗДСл следва да е тълкува във връзка със сочената по-горе обща разпоредба на чл.1 от ЗМВР. При такова разбиране, общите разпоредби относно статута на държавния служител, регламентирани в ЗДСл ще се прилагат по отношение на служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР само по въпроси, за които липсва изрично специално правило в ЗМВР. Такова специално правило е за осигуряването на храна на служителите на МВР, закрепено в чл. 181, ал. 1 от ЗМВР. Изключването изцяло на статута на държавните служители по чл. 142, ал.1, т.2 ЗМВР от приложното поле на този закон би противоречало на основните принципи на управление на държавната служба в МВР, посочени в чл.141 ЗМВР и би довело до дискриминационно отношение, поставящо държавните служители от системата на МВР в неравностойно положение спрямо другите категории служители.

Съдът не приема за основателни доводите на ищеца за нищожност на Наредба № 81213-773/ 01. 07. 2015 год. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата ѝ равностойност на служителите на МВР. Цитираният подзаконов нормативен акт регламентира правата на тези служители на МВР, посочени в чл.142 ал.1 т.1 и 3 от закона, като не урежда обществените отношения, касаещи останалите категории служители в системата на МВР. Ето защо няма противоречие на горепосочената наредба с императивни правни норми, поради което и няма основание съдът по реда на инцидентния контрол, предвиден в чл.17 ал. 2 от ГПК, да се произнесе по нейната действителност. Наредбата определя условията и реда за осигуряване на храна или левовата ѝ равностойност на служителите на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 и 3 от ЗМВР и по §86 от преходните и заключителните разпоредби на ЗИД на ЗМВР, без да са сочени служителите по т.2. Законът обаче не делегира на Министъра на вътрешните работи да определя кои лица следва да получават храна или парична равностойност, а единствено възлага с подзаконов нормативен акт да се определят условията и реда за предоставяне на сумите и доволствията по чл.181, ал. 1–3 от ЗМВР /ал. 4 на чл. 181 ЗМВР/.

В този смисъл, за определяне кои лица имат право на безплатна храна или легова равностойност съдът следва да изходи единствено и само от ЗМВР.

С оглед изложеното, че ответникът дължи легова равностойност за неосигурена храна на служителите по чл.142, ал.1, т.2 от ЗМВР и предвид липсата на правна уредба относно нейния размер, за същия следва по аналогия съответно приложение да намерят правилата на съответните подзаконовни нормативни актове. Размерът и доволствиията, които се дължат на всички служители на МВР в това число и на ищеца се определят ежегодно със Заповед на Министъра на вътрешните работи. Безспорно е, че с такива заповеди е определян размер от 120лв. за непредоставен храна, като по делото са приложени и издавани заповеди за релевантния период. Ето защо и на основание чл.4 от Наредбата от 01.07.2015 г. във връзка със заповедите на министъра на вътрешните работи на ищеца за процесния период се дължи ежемесечно легова равностойност за неосигурена храна в размер на 120 лв.

От приложените по делото платежни бележки за изплатените на ищцата основна заплата и допълнителни възнаграждения към нея за процесния период, не се установява изплащането и на дължимата се легова равностойност на храна - 120 лв. месечно. Този вид начисления не е посочен изрично в бележките, не е отразен и като отделно счетоводно перо в счетоводството на ОД на МВР гр. Плевен, видно от заключението на вещото лице Т.И.. От заключението на ВЛ , вкл. и при разпита на същото в о.с.з., се установява ,че ищцата не е получавала за процесния период леговата равностойност на полагащото ѝ се възнаграждение за храна. При тези обстоятелства съдът приема, че ответникът не е доказал по надлежния ред изпълнението на задължението му за заплащане ежемесечно на леговата равностойност на храната, дължима на ищцата, поради което предявеният осъдителен иск по чл. 181 ал.1 пр. 2 от ЗМВР се явява основателен и следва да бъде уважен в претендирания размер от 4 257,39лв. – с оглед направеното и допуснато от съда изменение на размера на същия. Следва да се пирсъди и законната лихва , считано от датата на подаването на исковата молба в съда.

Доколкото се касае за неизпълнение на парично задължение и предвид разпоредбата на чл. 86 ал.1 от ЗЗД ответникът дължи и съответната лихва за забава върху неизплатените главници, която видно от заключението

на вещото лице възлиза на сумата от 650,94 лв. В този размер предявеният акцесорен иск следва да се уважи, като ищцата е направила изменение на размера след пиремане заключението на ВЛ.

При този изход на делото и на основание чл. 78 ал. 1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцата направените деловодни разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв. и 160лв. за вещо лице или общо 660лв.

На основание чл. 78 ал. 6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на Плевенския районен съд държавна такса в размер на 220,30лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл.181 ал.1, пр.2-ро от ЗМВР ОД на МВР-Плевен, Булстат ***, адрес: ***, ДА ЗАПЛАТИ на М. Д. Ц., ЕГН *****, ***, пълномощник адвокат *** от АК-Плевен, съдебен адрес - ***, сумата от **4 257,39лв.**, представляваща неизплатена легова равностойност за неосигурена храна за периода от 17.08.2017 год. до 01.08.2020год., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба - 17.08.2020 год. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА на основание чл.86 от ЗЗД вр. чл.181 ал.1, пр.2-ро от ЗМВР ОД на МВР-Плевен, Булстат ***, адрес: ***, ДА ЗАПЛАТИ на М. Д. Ц., ЕГН *****, ***, пълномощник адвокат *** от АК-Плевен, съдебен адрес - ***, сумата от **650,94лв.**, представляваща мораторна лихва върху неизплатената главница 4257,39лв. за периода от 23.08.2017 год. до 17.08.2020 год.

ОСЪЖДА на основание чл.78 ал.1 от ГПК ОД на МВР-Плевен, Булстат ***, адрес: гр.Плевен, ***, ДА ЗАПЛАТИ на М. Д. Ц., ЕГН *****, ***, пълномощник адвокат *** от АК-Плевен, съдебен адрес -

***, сумата **660лв.** - разноси по делото.

ОСЪЖДА на основание чл.70 от ГПК ОД на МВР-Плевен, Булстат
***, адрес: ***, **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на Плевенския районен съд
държавна такса върху размера на исковете - в размер на **220,30лв.**

Решението може да се обжалва с въззивна жалба чрез Плевенски
районен съд пред Плевенския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването
му на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____